

Priložnost za vsakogar

Mladostništvo. Vsi otroci si želijo biti mladi – odrasli. Vsi odrasli si želimo biti mladi. V vsakem obdobju lahko najdemo nekaj, kar nas zmoti, bi spremenili ... Torej mladi, najstniki, od vas se pričakuje vse. Stanovitno popolno zdravje, popolna psihična in fizična kondicija, ubogljivost, ustrežljivost, podiranje učnih rekordov. Vendar nemalokrat se zgodi, da so to le utvare, morda sanje. Na srečo pa velikokrat tudi resničnost. Navadno si vsak posameznik misli, da je on sam morda v danem trenutku najboljši, včasih najslabši. In tako hitimo eden mimo drugega, zatopljeni v svoje misli, delo, svoje sanje. Ko se učitelji vsakodnevno srečujemo z mladimi ljudmi, pa se zavemo, da imamo opravka z osebami, ki so vsaka posebej edinstvene. Potrebujejo svoj prostor na zemlji, svoj trenutek sreče, svoj trenutek žalosti. Potrebujejo svoj trenutek, da dobijo potrebno pomoč, in trenutek, ko lahko komu nekaj dajo. Vendar se tega premalo zavedamo. Doma v družini so starši preobremenjeni s službenimi obveznostmi, hišnimi opravili. V šoli nam učni načrti zaradi kopice podatkov, ki jih moramo predelati, ter premalo časovnega udobja zmanjka priložnosti, da damo priložnost komu, da se izpostavi z znanjem v vsej svoji veličini. Tako nevede velikokrat zatremo velike dosežke. Ti pa so lahko pogojeni z znanjem ali osebno rastjo.

Projekt MIND+ mi je, priznam, pomagal, da gledam na dijake s širšo sliko. Tako želim v vsakem trenutku ponuditi dijakom največ. Tistim, ki zmorejo, da dosežejo svoj maksimum, in tistim z nižjimi danostmi, da usvojijo snov kar najbolj razumljivo. Kako torej komu nekaj razložiti, da bo razumel, da bo usvojil šolsko znanje, da bo pokazal svojo individualizacijo ter to znanje navezal na svoje osebno življenje, da ga bo ponotranjil?

To sem se spraševala na začetku učnega sklopa tudi sama. Dijakom sem želela predstaviti učno snov z naslovom Etika in morala. Kako bom torej dijakom razložila brez strokovnih razlag, kaj pojma pomenita? Kaj odražata v resničnem življenju z našimi dejanji in mišljenjem? Nekega dne se odločim, da preletim spletno družabno aplikacijo. Tam najdemo mnogo stvari – največkrat neuporabnih. Vendar danes sem pa res imela srečo. Naletim na zgodbo, ki verjetno ni osamljen primer. Govori o stari ženički, ki je že zgodaj ovdovela. Kmalu po poroki se ji je smrtno ponesrečil mož. Tako so se ji že hitro razblinile sanje o srečnem zakonu, ljubezni in odkrivanju sveta v dvoje. Prav tako pa očeta nikoli ni spoznala takrat še nerojena deklica po imenu Milka. Milka je bila posebna. Bila je otrok, za katerega je mama živela, se borila, hrepenela. In Milka je bil poseben otrok. Bila je otrok z Downovim sindromom. S to zgodbo sem želela dijakom predati teoretično splošno znanje, prav tako pa jim potrpati na njihovo dušo, um in srce. Spominjam se dne, ko sem vstopila v razred ter napovedala učno uro, temo. Dijakom sem predvajala fotografijo deklice z Downovim sindromom. Za začetek smo si izmenjali mnenja o tem, kaj sindrom sploh predstavlja, nato pa sem začela z branjem napisane zgodbe. Sedaj že stara ženica pripoveduje, kako težko je bilo Milkino otroštvo. Deležna je bila zbadljivk, zmerljivk. Tako ona kot njena mama. Vsi so se ju sramovali, se izmikali. Nekega dne so se vrstniki z Milko poigrali. Vanjo so na travniku metali jabolka. Milka pa jim je jabolka vedno znova in znova veselo prinesla nazaj. V zgodbi smo slišali, kako sta bili večkrat lačni. Nekega dne je celo stara ženica prosila za rogljič, ki je bil na poti v smeti. Vendar je na koncu tam tudi pristal. Milka in mama pa sta praznih ust odšli naprej. Ob takšnih trenutkih sem pogledala po razredu. Za trenutek sem obstala. Moji dijaki so se umirili. Občasno so imeli solzno oko. Včasih so pogledali proti tlam. Ko smo prišli do konca zgodbe, sem jim želela dati besedo. Želela sem jim dati priložnost, da izrazijo svoje mnenje o zgodbi, ki se verjetno velikokrat odvija. Tudi v naši okolici. Morda so bili tudi dijaki kdaj deležni zgodbe. Morda v vlogi otroka, ki je v nekoga metal jabolka? Ali je bil nekdo, ki je jabolka nosil nazaj? Zgodba se jih je osebno dotaknila. Vsi smo bili enotnega mnenja, da je takšno ravnanje nedopustno. Izrazili so, da se to ne bi smelo zgoditi nikomur. Nihče si ne zasluži zaničevanja, poniževanja. Vesela sem bila njihovega odziva

in mišljenja.

Kot sklep ure smo zapisali, da razumemo, kaj etika in morala pomenita. Ter da se bomo trudili delati dobro in ne bomo nikomur škodovali. Vendar tik preden sem se nameravala posloviti od njih, se je oglasila ena iz med dijakinj. Pred vsemi sošolci je izrazila željo, ali ji dovolim, da se javno opraviči nekemu v razredu. Seveda smo ji z veseljem prisluhnili. Razred je obmolknil, dijakinja pa je izrekla besede opravičila nekemu, ki ga je užalila. Opravičila se je za izrek vulgarne besede ter dodala, da je šele sedaj spoznala, kako je beseda nekoga prizadela. Razredno tišino je prekinilo ploskanje sošolcev. Tudi sošolci so glasno čestitali za takšno dejanje, saj so se zavedali, da je potrebovala veliko poguma. Kaj takega od nje niso nikoli pričakovali. Vesela sem bila, da sem s takšno šolsko uro pomagala nekemu, da je spremenil svoje mišljenje, da se bo morda ta oseba zavedala v prihodnje svojih dejanj, da je to vplivalo na razredno klimo. Da bo na svetu še nekdo, ki bo delal dobro ter v svojem življenju ravnal etično in moralno. Skupaj lahko postanemo boljši ljudje na vseh področjih.

Natalia Zver Zupančič, Gloria Šepec, Vida Novinec, Polona Kramar, Damjana Papež